

Roelof Stalknechts' loopbaan begon met 'Marietje vrijt..'

In het prille begin van de dertiger jaren ging een stevig gebruikte piano sloop van Leeuwarden naar Groningen. Een anoniem transport, waarvan het belang niet verder reikte dan de afzender en de ontvanger. Het toeval wilde echter dat ten huize van de geadresseerde een parmantig ventje rondbanjerde van net vier jaar. Het klavier trok de kleuter gelijk een kaars 'n nachtvliender.

Met één vinger probeerde hij een melodietje uit de toetsen te peuten. 'Marietje vrijt met een huzaar' was het eerste wijsje dat z'n verbaasde ouders in de klanken herkenden. Roelof Stalknecht had de kiem gelegd voor een indrukwekkende carrière. Een loopbaan die hem blijvende roem opleverde en diep respect in muzikale kringen. Zo kreeg hij de eerste Edison voor instrumentale lichte muziek uitgereikt: in '60 door Caro van Eyck.

Zestig jaar na de minnende militair is Roelof nog immer actief. Een nieuwe cd ligt deze maand in de winkels: 'My foolish heart'. "Ach," licht de maestro glimlachend toe, "ik vond het een toepasselijke naam. Met mijn 66 jaar raak ik zachtjesaan aardig op leeftijd. En dan nog weer een nieuwe cd. Nou.... 'My foolish heart' leek me heel geschikt."

"Ja, die ouwe piano," vervolgt hij. "Een neefje van mij in Leeuwarden had pianoles en was aan een nieuw instrument toe. Mijn vader vond pianospelen leuk - 'Alte Kameraden en

■ Roelof Stalknecht: met dank aan Benny Behr.

©EFG/Jan Willem van Vliet.

dat soort deuntjes - en toen zei mijn moeder: wij nemen 'm wel over. Voor vijftig gulden of zo. Zo is het begonnen. Er kwam in die dagen tweemaal per week een draaiorgel door de straat.

'Marietje vrijt met een huzaar' was toen een onverbidde-lijke top-tien hit. Vrij logisch dus dat ik dat versje na ging spelen. Binnen een half jaar kende ik reeds allerlei liedjes. Je mag wel zeggen dat ik mijn hele leven piano heb gespeeld. Ik had talent voor de muziek.

Aanvankelijk was het beslist niet mijn bedoeling om professionaal te worden. Ik zag het meer zitten in de richting van het onderwijs. Daarom heb ik ook de middelbare school gedaan. Door de oorlogsjaren had ik een miserabele puperteit. Normaal is het de mooiste tijd van je leven. De oorlog maakte er een dikke puinhoop van. Het enige waar je aan toe kwam, was het op touw zetten van een huisfeestje. Bij vrienden."

De bevrijding zorgde voor een absolute ommekeer. Bovenal

door toedoen van Benny Behr. Roelof: "Benny Behr had mij een paar jaar eerder - in '43 - horen spelen. Bij de familie Jaspers; Sije Jaspers, weet-je-wel. Hij zei toen: als ik de oorlog overleef, word jij mijn pianist. Ik besteedde er verder weinig aandacht aan, dacht: dat is hij allang vergeten. Direct na het einde van de oorlog kwam evenwel een boodschapper over de puinhopen van de stad naar mij toe met de boodschap mij bij Benny Behr te melden. Het duurde tot '50 eer ik besloot de muziek als vak te kiezen. Ik kwam terecht bij een groot orkest in Amsterdam en van daaruit in een exclusieve nachtclub in Den Haag. In Corrida. Speelde ik samen met John Engels en John de Mol, de opa van Linda de Mol. Ik was een broekie van vierentwintig, maar werd steeds opnieuw gevraagd. Voortdurend viel ik blijkbaar op. Met het Miller Sextet speelden we voor de Amerikanen in Duitsland. Een pracht leven en 't werd nog goed betaald ook. We hadden de status van allied civillian. Het gaf ons de faciliteiten van de Amerikaanse officieren. Een half jaar speelde ik in Kopenhagen. In '54. Had het enorm naar

mijn zin. Ik had er een avondprogramma voor de Deense radio."

Roelof Stalknecht wil weinig weten van het stempel in het oog springend aan de Martinitoren verknocht te zijn. "Waarschijnlijk een stukje wishful thinking," wimpelt hij af. "Ik vind het altijd fijn om in Groningen te wezen. Maar 't is bepaald niet zo, indien ik de baan van mijn leven had kunnen krijgen in Vlissingen of Maastricht, dat ik het zou hebben afgezegd omdat ik de Grote Markt niet kan missen. Ik ben echter in Groningen opgegroeid. Hier liggen mijn roots."

De suggestie dat de plannen van Seth Gaaikema om in Amerika te gaan optreden voor Roelof aanleiding waren de samenwerking op te zeggen, veegt hij eveneens van de tafel. "Nee," zegt hij resoluut. "Ik had geen zin in een pokkenprik. Als kind ben ik niet tegen pokken ingeënt en wanneer je dat daarna als volwassene nog doet, kunnen diverse complicaties optreden. Daar had ik geen zin in. Daarom zei ik: neem voor mij maar een ander. Het had niets uit te staan met een overdreven verbondenheid met de stad Groningen!"